

ULUSLARARASI ADALET DİVANI: İSRAİL, FİLİSTİN'DE SOYKIRIMA GİRİŞTİ

► İSRAİL'LE İLİŞKİLER
KESİLSİN

► ANLAŞMALAR
İPTAL EDİLSİN

► SEVKİYATI DURDURUN

SANTA MARIA KİLİSESİ'NE
YAPILAN SALDIRIYI KINIYORUZ
İBADETHANELERE
DOKUNMA!

sayfa 2

CAN ATALAY'A ÖZGÜRLÜK!

TİP Hatay Milletvekili Can Atalay'ın vekilliği hukuksuz bir şekilde düşürüldü. Anayasa Mahkemesi tarafından iki kez serbest bırakılmasına karar verilen Atalay'ın hakkı, anayasayı ihlal eden Yargıtay tarafından çiğnendi. Can Atalay'ın yeri hapisane değil, Meclis'tir. Herkesi bu hukuksuz karara karşı tepki göstermeye çağırıyoruz.

Can Atalay'ın yanındayız!
Tüm Gezi tutsaklarına özgürlük!

www.dsip.org.tr

YA DAHLİ YA İHMALİ OLANLARI BİLİYORUZ

Santa Maria kilisesine yapılan saldırı elbette bir nefret saldırısıdır ama asıl sorun, dünyanın bu bölgesinde bu saldırıların çok rahat gerçekleşebilmesidir.

Derin devlet yapılanmaları tek başına açıklamıyor bu saldırganlığı. Böylesi bir saldırganlığı açıklayan öge, cumhuriyetin kuruluş kodlarıdır.

1915’le bir hesaplaşma olmadığı için, bu hesap vermezlik hali cumhuriyetin kurucu öğelerinin başında yer alıyor.

Bürokratik klikler toplamı olarak devlet

Devlet, varlığından sual olunamaz, hesap vermez ve her canı istediğinde ‘tehdit unsuru’ olarak görüp suçladığı her insana, gruba, toplumsal kesime hesap soran bir örgütlenme olarak şekillendi.

Devlet sadece Lenin’in dediği gibi bir örgütler toplamı değildir, aynı zamanda bir bürokratik klikler toplamıdır da. Bu klikler sık sık, bütün devletlerde örneğini gördüğümüz gibi çatışır, çıkar farklılıkları nedeniyle zaman zaman sert mücadelelere de girerler. Ama Türkiye’de tüm bu bürokratik klikleri uzlaştıran bir merkezi politik odak vardır ki o da cumhuriyetin kurucu ögesidir işte, yani Türk ve Müslüman olmayanlar “sorunu hallolmuştur” diyebilen bir devlet aklı ve bunun sürekliliğidir.

Bu nedenle Hrant Dink cinayetinde devlet bürokrasisinin çeşitli kesimlerinin içinde yer alan çok farklı fikirlere sahip odaklar sessiz bir uzlaşa içinde olabildiler. Yasin Hayal adındaki faşist önce Rahip Santoro’ya saldırmış, kilise içinde darp etmişti rahibi. Bir süre sonra da, 5 Nisan 2006’da her ne hikmetse yine 18 yaşından küçük olan Oğuzhan Akdin, Rahip Santoro’yu katletmişti.

Yasin Hayal daha sonra Hrant Dink’i öldüren tetikçiye azmettirmişti. Tetikçi de 18 yaşın altındaydı.

Hrant Dink; valisi, emniyeti, istihbaratı, genelkurmayı, askeri istihbaratı, mahkemesi, amiral gemisi konumunda olan basını, “bazı akademisyenleri” ile, çok geniş bir konsensüsle öldürüldü.

Göstere göstere gelen bir cinayetti.

17 yıldır sorumluları yargılanamayan bir cinayet oldu.

Yüzleşme ve hesaplaşmanın önemi

Hrant Dink, cumhuriyetin kuruluş süreciyle demokratik bir yüzleşme sürecinin kapısını aralamıştı. Kuruluş sürecinin sahipleri öylesine bir düşman hukuku işlettiler ki “Kırmızı Pazartesi” kitabında anlatılanlara çok benzer şekilde; “işleneceğini hemen tüm devlet kademelerinin bildiği ama önlemek için kimsenin hiçbir şey yapmadığı” bir cinayet örgütlendi.

Bu kuruluş ögesi, Türk ve Müslüman olanların dışında kalan herkesi hâlihazırda düşmanlaştırırken buna bir de rejimin –dozu her geçen gün artan– iç ve dış düşman icat etme güdüsü eklen-

di. Bu güdüye eşlik eden kaçınılmaz öge ise nefret söylemidir.

DSİP’in konuyla ilgili basın açıklamasında da dile getirildiği üzere; “Santa Maria Kilisesi’ne yapılan saldırı bir nefret saldırısıdır!”

İnanç meselesi değil ırkçı katliam

Televizyon yorumcularının hemen olayın inanç meselesi olmadığını, bir kişinin hedef seçildiğini anlatmaya başlamasına da prim vermemek gerekiyor. Arkasındaki saik ne olursa olsun, bir kilisede bir Pazar ayinine yapılan saldırı nefretten ve ırkçılıktan besleniyor. İki kişinin, ellerinde silahla bir kiliseye rahatlıkla girip saldırabilmesi Türk ve Müslüman olmayan herkese verilmiş bir gözdağıdır.

Hepimiz biliyoruz ki cinayeti üstlenen İŞİD’in, Türkiye’de hedef tahtasına oturtmadığı bir kurum yok. Yüzlerce hedef arasından bir azınlık olarak bırakılan toplumsal bir grubun ayinine saldırması, tüm hedefler arasında saldıracağı en rahat yerin kilise ve Hristiyanlar olmasındandır.

Bunun nedenini sorgulamayanlar ne solcudur ne de demokrat!

Sol içinde anti-emperyalizmin yüzü suyu hürmetine cumhuriyetin 100. yılını kutlayanları ve 1915’le yüzleşme mücadelesini bir kimlik sorunu olarak önemsizleştirmeye çalışanları, savruldukları kadim devlet geleneğinin milliyetçi çizgisinden geri dönmeye ikna etmek için daha kaç Hristiyan’ın öldürülmesi gerekiyor?

Kitlesel bir ‘ırkçılık karşıtı mücadele’

Türkiye’de gayrimüslimlere dönük saldırılar ilk kez yaşanmıyor. Daha birkaç gün önce –yine her ne hikmetse hiçbir kamu görevlisinin ceza almadığı– Hrant Dink suikastının 17. yılında sokaklardaydık. İsrail’in Gazze saldırısının ardından, sanki İsrail’in savaş suçlarının sorumlusu Türkiye’li Yahudiler gibi gösterilerek ırkçı eylemler yapıldı, nefret içeren pankartlar kullanıldı.

Türkiye’de Türk ve Müslüman olmayanların her zaman tedirgin hissetmesine sebep olan yapısal bir ırkçılık var. Bugün Suriyelileri, Afganistanlıları veya herhangi bir ülkeden gelen göçmenleri hedef alan ırkçılık da yine buradan besleniyor.

Bu saldırıları engellemenin ilk koşulu, ırkçılığa karşı tavizsiz bir mücadele yürütmek, halkların eşit koşullarda yaşaması talebini yükseltmektir: ırkçılığa, milliyetçiliğe ve nefrete karşı mücadelenin kitleselleşmesidir.

Ama yetmez!

“Hristiyanlar yalnız değildir!” sloganının anlam kazanması için, işçi sınıfı içinde 1915’le ve cumhuriyet tarihiyle bir yüzleşme ve hesaplaşma mücadelesinin örgütlenmesi de gerekir ki bu mücadele güç kazanabilsin.

15 GÜNDE NELER OLDU?

Hrant Dink vurulduğu yerde anıldı

Ermeni gazeteci Hrant Dink, katledilişinin 17. yılında da unutulmadı.

Sebat Apartmanı önünde bir araya gelen yüzlerce kişi Dink’i anarak Ogün Samast’ı serbest bırakanlara tepki gösterdi ve adalet mücadelelerinin süreceğini belirtti.

Bu yıl basın açıklamasını ‘Hrant’ın arkadaşları’ adına okuyan Oya Baydar, Dink’in 17 yıl önce katledildiğini hatırlatarak, “Her yıl burada buluşuyoruz, ‘Hepimiz Hrant’ız’ diye bağırıyoruz. 17 yıldır her 19 Ocak’ta hepimizin içinde doğuyorsun,” dedi; “Selam seninle aynı değerleri paylaşanlara.”

Tutuklu sinemacı Çiğdem Mater de anmaya bir mesaj göndererek “Ne Hrant Dink cinayetinin arkasındaki karanlığı aramaktan vazgeçeceğiz ne de adalet talebimizden” dedi ve sözlerini şu cümlelerle sonlandırdı; “Geçmişle yüzleşebileceğimiz, herkesin hakkını herkese vereceğimiz günlerin umuduyla buradayız. Hiçbir yere gitmiyoruz, inatla ve sebatla buradayız.”

Bir intihalin anatomisi

İstanbul Anadolu 1. Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesi, Mine Kırıkkanat’ın ‘intihal’ iddiasıyla açtığı davada Elif Şafak ve Doğan Kitap’a, bilirkişi heyetinin düzenlediği “yüzde 5”lik intihal raporu nedeniyle tazminat kararı verdi.

Doğan Kitap, iddiaları ve raporu “akıl dışı” ve davayı “düşmanca” olarak nitelendirerek itiraz etti.

Kararda, Elif Şafak’ın “Bit Palas” adlı romanında Kırıkkanat’ın “Sinek Sarayı” adlı romanından yüzde 5’lik intihal yapıldığı öne sürüldü. Doğan Kitap ve Şafak’ın itirazının ardından son söz istinaf mahkemesine bırakıldı. Davanın kendisi kadar, kararın ardından Mine Kırıkkanat’a gelen tebrikler de dikkat çekiciydi. Faşist soytarı Ümit Özdağ, önce Kırıkkanat’ı tebrik etti, ardından gelen tepkiler üzerine “dostunu” ve kendisini savunmaya devam etti.

Kararın adeta bir linç girişimine dönüşmesi üzerine bir araya gelen 130 yazar “Edebiyatın temel değerlerine sadık kalalım” açıklaması yaparak “Bizler, edebiyatçılar olarak, bu linç kampanyasını hayret ve endişe ile izliyoruz” diyordu; “Özensiz ve üstünkörü yargılara dayalı, fanatik taraftar zihniyetiyle belirlenen linç kültürünün, zaten son derece sınırlı fikir ve ifade özgürlüklerimiz üzerinde yeni bir baskı oluşturduğu kanaatindeyiz.”

Dersim’in kayıp ismi

CHP Genel Başkanı Özgür Özel’in geçtiğimiz hafta gerçekleştirdiği Dersim ziyareti sırasında şehirden Dersim diye söz etmesi Devlet Bahçeli başta olmak üzere birçok faşisti rahatsız etti. Bahçeli grup konuşmasında “CHP’nin dikisi yama tutmayan genel başkanına bir hususu hatırlatmak isterim ki Türkiye’de Dersim diye bir yer yoktur” sözlerine yer verirken konuşmasını DEM Parti’yi de hedef alarak “Olan, tunc yüreklilerin yaşadığı Tunceli”dir. İstanbul’u CHP’den ve DEM’ci bölücülerden kurtarmak fetih namusudur. Ankara’da demlenip Kandil’de dökülen CHP gidecek ve huzur gelecektir” dedi.

Sosyal medyaya da yansıyan tartışma, Ergenekon döneminin bilindik ırkçılarından Banu Avar’ın “Tunceli demeyi öğreneceksiniz!” paylaşımıyla devam etti. Binlerce insan ise sosyal medya hesaplarından Dersim demeyi sürdüreceklerini ve hafızalarına sahip çıkacaklarını beyan etti.

Cebeci’de faşist saldırılar

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde sosyalist ve demokrat öğrencilere karşı geçtiğimiz Kasım ayından beri sürdürülen faşist saldırılar 10-11 Ocak’ta başlayan sınav haftasında da dozunu artırarak devam etti.

Öğrenci işleri görevlilerinden sosyalist öğrencilerin sınav bilgilerini alan faşistler öğrenciler fiziki saldırılarda bulunarak üniversiteyi birbirine kattı.

Üniversitelerde öğrencilere yönelik şiddet ve eğitim hakkının gasp edilmesine dair yaşanan olayları kınayan Mülkiyeliler Birliği ve Eğitim Sen Ankara 5 No’lu Üniversiteler Şubesi bir basın açıklaması düzenledi ve özellikle sınav dönemlerinde sistematik saldırıların arttığını belirterek, üniversite yönetimini sorumluluk almamakla suçladı.

Saldırgan grupların cesaretinin arttığına da dikkat çeken kuruluşlar, yaşanan olaylarla ilgili suç duyurusunda bulunarak, eğitim-öğrenim hakkının temel bir hak olduğunu vurguladı ve konuyu meclis gündemine taşıma sözü verdi.

Bu sayı katkıda bulunanlar: Alex Callinicos, Can İrmak Özınanır, İrmak Yavral, Onur Devrim, Simon Basketter, Şenol Karakaş, Tuna Emren, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım

TÜRKİYE-YUNANİSTAN REKABETİNDE KAZANAN KİM?

ABD'de Biden yönetiminin İsveç'in NATO üyeliğini onaylamasının ardından Türkiye'ye 40 F-16 satışına izin vermesi sıkça konuşuluyor. Fakat çoğu zaman komplo teorileri eşliğinde, milliyetçi ve sonunda yanlış tepkilere neden oluyor.

Oysa olayın iki yönü var.

İlki şu; ikisi de NATO üyesi olan ve ülkelerinde ABD askeri varlığını bulunduran komşu devletlerin rekabeti.

Bu rekabet Doğu Akdeniz'deki tarihsel ve şimdiki karbon yataklarının paylaşımı kavgası, Yunanistan'daki sağcı hükümetin müttefiki ABD ile sıkı fıkı olması ve ülkedeki askeri üslerin sayısının artması üzerine kurulu.

Üyesi olduğu NATO'nun en büyük ikinci ordusuna sahip, Irak ve Suriye başta olmak üzere içinde nükleer silahların yer aldığı İncirlik Üssü'ne ev sahipliği yapan Türkiye'deki milliyetçiler ile Rusya'ya karşı Avrupa'da yayılan NATO'nun yeni savunma hattı olmayı kabul eden Yunanistan'daki muhafazakârlar karşı karşıya.

Peki bunda kazanan kim? Elbette dünyanın en büyük silah ve kitle imha aracı üreticisi/satıcısı olan ABD:

- Türkiye'ye satışı onaylanan 40 F-16 savaş uçağının fiyatı ve mevcut haldeki 79 uçağa modernizasyon kitinin toplamı 23,5 milyar dolar ediyor.

- ABD aynı anda Yunanistan'a 8,6 milyar dolar karşılığında 40 F-35 savaş uçağı satılmasına da izin verdi.

Bu bölgesel askeri rekabete ve her bundan hep kazanın düzenine son vermeliyiz.

Türkiye ve Yunanistan işçileri kardeşler. Bu devasa paralar Ege'nin iki yakasındaki işçiler ve halk için harcanmalı.

YÖNETENLER FİLİSTİN'İN DOSTU DEĞİLDİR

İzmir'de Filistin'e Özgürlük Platformu İnsan Zinciri - Ocak 2024

Gözümüzün önünde bir soykırım girişimi sürerken, Türkiye kapitalizmi İsrail ile dostluğunu sürdürüyor.

Gazze'ye binlerce bombanın düştüğü 2023 Kasım ayında Türkiye, İsrail'e 301 milyon dolarlık ihracat yaparken 128 milyon dolarlık da ithalat gerçekleştirdi. İthalatın ihracata oranı yüzde 42.4 oldu. Bu oran önceki 11 aylık dönemde yüzde 40'ı aşmamış, ortalama yüzde 32 düzeyinde kalmıştı.

İsrail'in saldırılarının başladığı Ekim ayında toplam ihracat 80 milyon dolarıydı. Kasım'a gelindiğinde, tüm boykot çağrılarına rağmen ihracat yüzde 60 arttı.

Bu ihracatın kalemleri arasında enerji (Zorlu Holding), sanayi hammaddeleri ve bireysel silahlar ile parçaları var.

Siyonist yerleşimcilerin bireysel silahlarla Batı Şeridi'nde Filistinlileri öldürdüğü, Gazze'nin İsrail ordusu tarafından yerle bir edildiği anlarda, kamuoyunda oluşan itirazlara rağmen, Erdoğan yönetimi İsrail ile her türden ilişkiyi sürdürdü. Mevcut ekonomi yönetimi tarafından ihya edilen ihracat patronlarının çoluk çocuk dinlemeden İsrail'e mal taşıması teşvik edildi.

Sokakta ise Filistin davasının ortak insanlık davası olduğunu görmezden gelip devlet desteğiyle yapılan tuhaf gösteriler, kahve ve burger zincirlerinde

gerçekleştirilen saçmalıklar meydana geldi. Bu durumu Netanyahu'ya atıp tutan, fakat İsrail ile karşılıklı bağımlılık işlerini aksatmadan sürdüren devlet yarattı.

Sosyalistler, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesini istiyor. Ve gerçek bir boykotun acilen hayata geçirilmesi gerektiğini düşünüyor.

Dünyanın her yerinde insanlar, özellikle İsrail'in savaşına tam destek veren Batı ülkelerindeki büyük kalabalıklar kendi hükümetlerine karşı ayağa kalkarken, Türkiye gibi Filistin'in dostu olan insanların çoğunlukta olduğu bir ülkede katillerle normalleşmenin sürdürülmesi kabul edilemez.

ŞEBNEM HOCA'YI YENİDEN HAPSE KOYMA GİRİŞİMİ

Hekimlerin meslek örgütünün seçilmiş başkanı Şebnem Korur Fincancı'ya, uzmanlık alanı olan bir konuda yöneltilen soruya verdiği cevap verdiği için 2 yıl 8 ay 15 günlük ceza verilmek isteniyor.

Ordunun Kuzey Irak'ta yaptığı operasyon sırasında çekildiği söylenen bir görüntü üzerine "bu kimyasal silah mı" sorusu yöneltilmiş ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) Başkanı Fincancı da "araştırılmalıdır" yanıtını vermişti.

Bu teşhis sonrası adli tıp uzmanı sosyal medyada ve iktidar yanlısı basında hedef gösterilirken, Şebnem Hoca ve TTB hem Bahçeli hem de Erdoğan tarafından doğrudan hedef alındı.

Sonuç, yaşamı boyunca barış için mücadele etmiş Şebnem Hoca'nın tutuklanması, hapisten hapse sürgünü, sağlık emek meslek örgütlerinin öncülüğünde demokratik kamuoyunun baskısı sonucu tahliyesi ve peşini bırakmayan bir ceza oldu.

İstinaf Mahkemesi temyiz yolunu kapattığı için dosya bir üst mahkeme olan Yargıtay'a gidecek. Yargıtay onaylarsa verilen cezanın bir kısmını yatmak için yeniden hapse girecek.

Üstelik, son itiraz mercileri Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in kararlarının hem diğer yüksek yargı organı Yargıtay hem de yerel mahkemelerde tanınmadığı koşullarda...

Bu hem ifade özgürlüğüne yöneltilmiş bir saldırı hem de özellikle pandemi sırasında iktidar karşısındaki başlıca güvenilir kurum haline gelen TTB'den intikam alma girişimi. Aşırı sağın farklı temsilcilerinin ortak düşmanı, pandemiyle savaşın en ön cephesinde yer alanlar ve bu savaşın büyük oranda kazanmasına en büyük katkıyı sağlayanlar...

Şebnem Korur Fincancı yeniden hapse girmemeli. TTB'nin yanında olmalıyız.

Şebnem Korur Fincancı

OXFAM KÜRESEL EŞİTSİZLİK RAPORUNU YAYINLADI

IRMAK YAVLAL

İngiltere merkezli “uluslararası insani yardım kuruluşu” Oxfam’ın, İsviçre’nin Davos kentinde düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu öncesinde “Eşitsizlik A.S.” başlığıyla yayınladığı rapora göre, en zengin 5 milyarder servetini ikiye katlarken, 8 milyar nüfuslu dünyada 5 milyar kişi daha da yoksullaştı.

Wealth X araştırma şirketinin verilerine göre, dünyanın en varlıklı beş adamı olan Elon Musk, Bernard Arnault, Jeff Bezos, Larry Ellison ve Mark Zuckerberg’in servetleri 2020’den bu yana kişi başı yüzde 114 ve toplamda 464 milyar dolar artarak 869 milyar doları buldu. Bu, servetlerinin saatte 14 milyon dolar arttığı anlamına geliyor! Bu sırada dünya nüfusunun yüzde 60’ını oluşturan kesimin maaşları reel olarak yüzde 0,2 oranında değer kaybetti.

Dünya genelinde ise milyarderler, 2020’den bu yana 3,3 trilyon dolar daha zengin oldular ve servetleri enflasyon oranından üç kat daha hızlı arttı. Zengin ülkeler, dünya nüfusunun sadece yüzde 21’ini temsil etseler de küresel servetin yüzde 69’unu ellerinde bulunduruyorlar. Günümüzde en zengin yüzde 1, tüm dünya finansal varlıklarının yüzde 43’üne sahip durumda.

Türkiye’de ise durum şöyle: Bir minibüsü ancak dolduracak sayıdaki en zengin 16 milyarderin serveti, toplumun en alt gelir grubundaki yüzde 50’lik kesiminin servetinden daha büyük. Gelir ve vergi adaleti sağlanmak istenirse, dolar milyonerleri ve milyarderlerine uygulanacak bir servet vergisi ile yılda 12,5 milyar dolar ek vergi geliri yaratılabilir. Fakat bu da bir çözüm değil, adaletsizliğin yarattığı hasara sadece küçük bir pansuman. Zira örneğin sağlık veya sosyal hizmetler alanında çalışan bir kadının Fortune’un en büyük 100 şirketinden birinin CEO’sunun bir yıllık kazancını elde edebilmek için tam 1200 yıl çalışması gerekiyor.

ULUSLARARASI HUKUKUN İDEOLOJİSİ

ALEX CALLINICOS

Geçen ekim ayında New Left Review, önde gelen yazarı Perry Anderson’ın tam zamanında yazdığı bir makale yayınladı. Makale, tarihi boyunca Batı emperyalizminin aracı olan uluslararası hukukun bir eleştirisiydi.

Anderson, “her yasanın bir buyruk olduğunu” savunan 19. yüzyıl hukuk filozofu John Austin’i onaylayarak alınıyor: “Uluslararası hukuk, milletler arasında genel olarak geçerli olan görüş ve duygulardan oluşur. Bu nedenle buna tam olarak hukuk denilemez... (çünkü) genel görüş tarafından konulan bir yasa şu sonucu doğurur: Bu yasayı ihlal edenlere yaptırım uygulayacak taraf asla belirlenemez.”

Başka bir deyişle, devletlerin yaptığı yasalar gerçek “buyruklardır” çünkü devletler bu yasaları uygular ve uymayanları cezalandırır. Fakat yasa koyabilecek ve uygulayabilecek uluslararası bir hükümet yoktur. Dolayısıyla Anderson, uluslararası hukukun, “görüş... bugün ideoloji dediğimiz şey. Egemenin [yani ABD’nin] ve müttefiklerinin hizmetindeki ideolojik bir güç olarak müthiş bir iktidar aracı” olduğunu savunuyor. Dolayısıyla “sisteme hâkim olan liberal güçlerin yürüttüğü savaşlar, uluslararası hukuku koruyan diğer kâim müdahaleler. Diğer herkesin yürüttüğü savaşlar ise uluslararası hukuku ihlal eden, suç teşkil eden girişimler.”

Ancak geçen hafta bu örüntü kesintiye uğradı. Normalde Batı’nın çıkarlarının güvenilir “yankı odası” olan Uluslararası Adalet Divanı, İsrail’in Güney Afrika tarafından kendisine yöneltilen soykırım suçlamalarına yanıt vermesi gerektiğine karar verdi. Ayrıca İsrail’in Gazze’deki operasyonlarını kısıtlamasına ve düzenli rapor vermesine de hükmedildi.

Austin ve Anderson’un analiz ettiği şekliyle uluslararası hukukun her iki tarafı da bu kararda mevcut. Bu kararı kimin uygulatacağı belirli değil. Hatta UAD, İsrail’in buna karşı geleceğini bildiği için Güney Afrika’nın ateşkes talebini kabul etmekten kaçınmış olabilir.

ABD ve önde gelen diğer Batılı güçler, dikkat dağıtma amaçlı, açıkça koordine edilmiş bir manevrayla kararı halihazırda fiilen reddettiler. Filistinlilere maddi destek sağlayan Birleşmiş Milletler ajansı UNRWA’ya sağlanan finansmanı, kurumun 12 çalışanını 7 Ekim saldırılarına

katılmakla suçlayan şaibeli bir İsrail istihbarat dosyasına dayanarak derhal askıya aldılar.

Ancak bu, hükmün “görüş” düzeyindeki önemini değiştirmiyor. İsrail ve Batılı emperyalist destekçilerinin en büyük ideolojik yenilgisiydi bu. İsraili soykırım uzmanı Raz Segal, Los Angeles Times’da, soykırım suçunun “Aralık 1948’de yaratıldığını ve Nazizmin ve şimdi Holokost dediğimiz şeyin istisnai olduğu görüşüne dayandığını” yazıyor. “Bunun bir amacı vardı: Holokost’u, Avrupa emperyalizminin ve sömürgeciliğinin... önceki birkaç yüzyılda dünyanın dört bir yanında bıraktığı ceset yığınlarından ve yok edilen kültürlerden ayırıyordu.”

“Soykırım kavramı, Holokost’un ve İsrail’in uluslararası hukuk sistemindeki istisnai statüsünü korumaya yönelik bir işlev görüyordu... Şu ana kadar. UAD’nin İsrail’in Gazze saldırısının soykırım olabileceğine karar vermesiyle birlikte, dünyadaki her üniversite, şirket ve devletin artık İsrail ve kurumlarıyla ilişkilerini çok dikkatli bir şekilde değerlendirmesi gerekecek. Bu tür ilişkiler artık soykırıma suç ortaklığı teşkil edebilir.”

Böylece, İsrail ve müttefiklerinin, Holokost’u sadece İsrail’in varlığını değil, görünüşte meşru müdafaa amacıyla gerçekleştirdiği saldırıları da meşrulaştırmak için kullanmaya yönelik uzun süredir devam eden çabalarına büyük bir darbe vuruldu.

Benim tahminim, İsrail Savunma Kuvvetleri’nin Gazze’de gerçekleştirdiği katliamın pervasızlığı ve hem bakanlar hem de askerler tarafından kullanılan soykırım dilinin UAD’nin elini zorladığı yönünde. Özellikle Küresel Güney’de güvenilirliklerini korumak için, Güney Afrika’nın davasına yanıt veriyor gibi görünmeleri gerekiyordu. Bir ideoloji olarak etkili bir şekilde işleyebilmek için uluslararası hukukun asgari düzeyde tutarlılık göstermesi gerekir.

Netanyahu hükümetinde yer alan aşırı sağ, geçen hafta sonu Gazze’nin Filistinlilerden arındırılıp sömürgeleştirilmesini planlamak için düzenlenen bir konferansa katılarak soykırım niyetlerini yeniden tasdik etti. Onları yalnızca dünya çapında bir mücadele yenebilir. Ancak bu mücadele geçen hafta Lahey’de ivme kazandı.

Socialist Worker’dan çeviren: Irmak Yavlal

DEPREMDE ÖLENLERİN HESABI SORULACAK!

Maraş Pazarcık'ta 6 Şubat 04.17'de 7.7 büyüklüğünde ve Maraş Elbistan'da öğleden sonra 7.6 büyüklüğünde iki dev deprem yaşandı. Depremi şiddetinin 1999 Gölcük'ten yaklaşık 4 kat büyük olduğu söylendi. Maraş dışında 11 ilde ve ayrıca Suriye, Irak ve Kıbrıs'ta deprem hissedildi. Suriye'de binlerce insan deprem nedeniyle yaşamını yitirdi.

Binlerce konutun yanı sıra İskenderun Hastanesi'nin yoğun bakım bölümü ve Antakya'daki devlet hastanesi yıkıldı, pisti hasar gören Hatay Havalimanı tüm uçuşlara kapatıldı, Hatay-Reyhanlı yolunun bazı bölümleri yıkıldı. Hatay'da AFAD binası dahi ağır hasar aldı ve boşaltıldı. Bölgede 30'dan fazla trafonun hasar alması ve binlerce bina'nın yıkılması nedeniyle günlerce elektrikler kesik kaldı. Malatya Valiliği, Sultansuyu Barajı'nın tedbiren kademeli olarak boşaltılacağını duyurdu.

50 bin ölüm!

Depremde öldüğü resmen ilan edilen insan sayısı 50 bin doksan. Suriye'de deprem nedeniyle 6 bin 800 kişi öldü. Hatay'da ölenlerden 7 bin kişinin de Suriyeli olduğu tespit edildi. Ölümünün yarına yakını Hatay'da gerçekleşti. Cesetlerine ulaşamayan binlerce kişi kayıtlara kayıp olarak geçti. Kayıplar için herhangi bir çalışma başlatılmadı.

Peki, on binlerce insanı ve bir o kadar canlıyı yok eden depremin şiddeti miydi buradaki sorun?

Hayır! Hatay'da bir katliam gerçekleşti ve bunun nedeni, depreme hazırlanmayıp tüm şehirleşmeyi rant kaygısıyla ele alan siyasi iktidardır: Türkiye kapitalizminin aç gözlülüğü ve bu aç gözlülüğü 21 yıldır yöneten AKP iktidarıdır.

Depremi "Asrın felaketi" olarak tanımlayan siyasiler, gazeteciler ve iktidar sözcüleri bu buluşlarıyla ne kadar gurur duysalar az. Ne de olsa söz konusu asrın en büyük felaketi olunca, bu göz

Depremlerin ertesi Maraş

göre göre işlenen cinayetin gerçek failleri gölgelerin arkasına gizlenmiş oluyor.

Bugüne kadarki cumhuriyet iktidarlarının tümü, Türkiye kapitalizminin tüm patronları, özellikle son 22 yıldır orada durmakta olan AKP iktidarı, bu iktidarın inşaatseverliği ve yasadışı konutlar yapan müteahhitler, bu konutlara yasadışı onaylar veren yetkililer bu katliamda ortak sorumluluğa sahiptir.

Nerede bu devlet?

En küçük basın açıklamasından, eylemden hemen haberi olup derhal polis şiddetiyle müdahale eden devlet, böyle bir yıkım karşısında ataletle bürünmüştür. Bunun nedeni, devletin halka hizmeti öncelik olarak görmemesi, tersine eziyet çekirtmek üzere faaliyet içinde olmasıdır.

Depremi en kritik saatleri olarak bilinen ilk 72 saat içerisinde büyük bir koordinasyonsuzluk krizi yaşanmış, ilk gün neredeyse hiçbir kurtarma ekibi bölgeye ulaşamamıştı. Ulaşanlar ise AFAD'ın onları koordine edememesi nedeniyle çalışmalarına başlayamadı.

Enkaz altında yakınlarının kurtarılmasını bekleyen yüz binlerce insanın öfkesi giderek büyüdü. Tepkiler sürerken İçişleri Bakanlığı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı'nın (AFAD) raporlarında AFAD'ın iki yıl boyunca arama kurtarma ekipman eksikliğini gidermediği ortaya çıktı. AFAD Afetlere Müdahale Genel

Müdürü İsmail Palakoğlu'nun İlahiyat mezunu olduğu ve daha önce Diyanet'te görev aldığı, afet yönetimi konusunda hiçbir deneyimi olmadığı anlaşıldı.

AFAD kendisi hiçbir yardımı örgütleyemediği gibi başka belediyelerin yardımlaşma ağlarından gelen yardımları da engelledi.

Kızılay ve bir dizi kurum ise arka arkaya o kadar çok skandala imza attı ki saymakla bitmez. Kızılay'ın, yardımlaşma girişimi da ortaya çıktı, çeşitli firmalara konserve ve çadır satışı yaptığı açıklandı.

Mersin Limanı'nda depremzedeye giden ama ihtiyaç fazlasına dönüşen giysilerin, bazı belediye ve kurumlarca küresel bir atık toplayıcı olan AJ International'a satıldığı anlaşıldı.

Depremi ilk günlerinde vinç operatörlerinin ve gıda tedarikçilerinin de depremzedelerden para aldığı ortaya çıktı. Deprem bölgesine gönderilen ve AFAD'ın kontrolüne verilen özel sektöre ait vinçler "Operatör yok. Para verirsiniz çalışırlar" diyerek yurttaşlardan para istedi.

Utanmazlık!

Devletin ne kadar aciz olduğunu ise Erdoğan'ın iki konuşması açığa çıkarttı. İlkinde Erdoğan "Maalesef depremzedelere müdahaleleri hızlı bir şekilde ulaştıramadığımız bir gerçektir" diyordu. Daha sonra Adıyaman'da "Sarsıntıların yıkıcı etkisi, olumsuz hava nedeniyle ilk birkaç gün Adıyaman'da arzu ettiğimiz etkinlikte çalışma yürütemedik. Bunun için helallik istiyorum" dedi.

Dönemin İçişleri Bakanı Süleyman Soylu gelmiş geçmiş en utanmazca açıklamayı yaparak şunu söyledi: "Bizim hazırlığımız İstanbul depremineydi". Bir milletvekili de ona "Yanlış depremde öldüğümüz için özür dileriz" yanıtını verdi.

İrkçı provokatörler göçmenleri düşmanlaştırmaya çalıştı

Deprem sonrasında ırkçılar ve faşistler yine sahnede idi.

Suriyeliler, depremden çıkmanın şokunu atlatamadan yağmacılıkla suçlandılar, yardımlarda önceliğin onlara verildiği gibi gerçek dışı suçlamalarla hedef gösterildiler. Ekranlara yansıyan "yağma" görüntülerini fırsat bilen göçmen düşmanları, yağmacılar için vur emri çıkartılmasını talep ediyordu.

İrkçı kışkırtıcı Ümit Özdağ'ın bölgeye gitmesiyle ırkçı saldırılarda artış oldu. "Suriyeliler Samandağ'da yağma yapıyor" dedi, bu iddiasını kendi partilileri bile yalanladı ama olan olmuştu bir kere: Suriyeliler enkaz başında ailelerini çıkarmayı bekler veya kurtulanlara yardım etmeye çalışırken şiddete maruz kaldılar.

Kayıp çocuklarını arayan aileler

Bir yıl geçti ama arıyorlar. Deprem sırasında kaybolmuş fakat cenazeleri bulunamamış yetişkinlerin ve çocukların aileleri en azından bir toprağa gömebilmek için arayışlarını sürdürüyor.

Deprem sonrası enkaz kaldırma çalışmaları (hafriyat kısmı) eleştirili konularından biri olmuştu. Daha önce 1999 Marmara'da olduğu son büyük depremde de gerçek ölü sayısının resmi açıklamaların üzerinde olduğu konuşuluyordu.

Bir yıl sonra Maraş ve Hatay'da moloz yığınları, asbest, konteyner kentlerinde yaşayanlar, inşa edilememiş yerleşimler var. Acılı tüm depremzedeler, insanca bir yaşam istiyor.

Hatay'da koynterde yaşam

LAHEY'İN İSRAİL KARARI: İHTİYATİ TEDBİR VE SOYKIRIM İDDİASININ ARAŞTIRILMASI

ÖZDEŞ ÖZBAY

Uluslararası Adalet Divanı (UAD), Güney Afrika'nın İsrail'e karşı açtığı soykırım davasında ara kararını açıklayarak İsrail'e yönelik ihtiyati tedbir kararı aldığını ilan etti. Mahkeme, İsrail'in Gazze'de soykırımı önlemek için gücü dâhilindeki bütün önlemleri alması gerektiğine hükmetti.

Mahkeme, ilk olarak İsrail'in davanın reddedilmesi talebini kabul etmedi. Yani soykırım ihtimaline yönelik davanın kendi yetki alanına girdiğini belirterek soykırım iddialarını değerlendireceğini belirtmiş oldu.

Bu karara dayanarak, Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi'nin 2. Maddesine dayandırıldığı ara kararda, İsrail'e "soykırımın doğrudan teşvikinin engellenmesi ve cezalandırılması için önlem alma" emri verildi. İsrail'in Soykırım Sözleşmesi'nin ihlali anlamına gelecek her tür eylemden kaçınması ve sivillere yardım etmek için daha fazla adım atması istendi. Böylece Filistin halkı soykırım suçuyla karşı karşıya olan ayrı bir grup olarak tanınmış oldu.

"İsrail iddia edilen soykırımın kanıtlarının korunduğunu garanti altına almak zorundadır" dedikten sonra da İsrail'e bir ay süre vererek gereken tedbirleri aldığına dair rapor sunmasını talep etti.

Mahkeme açıkça ateşkes çağrısı yapmasa da Soykırım Sözleşmesi'ne dayanan tüm eylemlerin durdurulması ve sivillerin korunması kararı fiilen İsrail'in Gazze saldırılarını durdurması gerektiği anlamına geliyor.

Özetle, Güney Afrika'nın soykırım ihtimaline ilişkin tüm iddiaları Mahkeme tarafından kabul edildi ve İsrail'in, sivilleri korumaya yönelik tedbir aldığı savunması da dâhil olmak üzere savunmasının tamamı reddedildi.

İsrail'in karara tepkisi

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, Uluslararası Adalet Divanı'nın kararı üzerine "Yahudi devletine karşı açık bir ayrımcılıktır ve bu karar haklı şekilde reddedilmektedir" diyerek kararı tanımadığını belirtti.

İsrail'in faşist ve terör suçlusu Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben-Gvir ise ülkesi aleyhinde açılan soykırım davasında ihtiyati tedbir kararı alan Uluslararası Adalet Divanı'nı (UAD) "antisemitizm" ile suçladı.

Kararın hemen öncesinde İsrail, Güney Afrika'ya bütün uçuşları yasakladığını duyurmuştu. Kararın açıklanmasının hemen ardından da atağa kalkarak, Filistinli mültecilere ve Gazze'ye insani yardım sağlayan BM Yakın Doğu'daki Filistinli Mültecilere Yardım ve Bayındırlık Ajansı (UNRWA) personelinin 7 Ekim saldırılarına karıştığını iddia etti.

İsrail'in, 13 bin çalışanı olan UNRWA'nın 12 personelinin bir şekilde 7 Ekim saldırıları ile bağlantılı olduğunu iddia etmesinin ardından ABD, Almanya, İsviçre, İtalya, Kanada, Finlandiya, Avustralya, İngiltere, Hollanda ve Fransa gibi ülkeler derhal UNRWA'ya verdikleri finansal desteği keseceklerini açıkladı.

UNRWA Genel Sekreteri Philippe Lazzarini, bu kararı alan devletlere tepki gösterdi: "Operasyonumuz çöküyor. Gazze'deki Filistinlilerin bu ek toplu cezalandırmaya ihtiyacı yoktu." BM Raportörü Francesca Albanese ise "Bu devletler Soykırım Sözleşmesi kapsamındaki yükümlülüklerini ihlal etmişlerdir" açıklamasını yaptı.

Öte yandan İsraili aşırı sağcıların İsrail'in izin verdiği sınırlı sayıdaki yardım konvoyunun önünü keserek yaptığı eylemler de UAD kararı sonrasında tüm hızıyla devam ediyor. Hamas İsraili esirleri serbest bırakmadan tek bir yardım aracının dahi Gazze'ye girmesine karşı çıkan aşırı sağcılar günde 100 kadar TIR'ı engelliyor. 7 Ekim öncesinde Gazze'ye insani ihtiyaçları karşılamak için 500-600 arası yardım TIR'ı girerken bugün yaşanmakta olan büyük insani krize rağmen bu sayı 200-300 civarında ve aşırı sağcılar bu TIR'ların önemli bir kısmını engellemiş oldu.

Ayrıca Pazar günü Kudüs'te bir konferans düzenleyen İsrail'in aşırı sağcı partileri, Filistinlilerin Gazze'den göç ettirilmesi gerektiği ve Gazze'nin yeniden Yahudi yerleşimine açılması gerektiği konusunda Netanyahu hükümetine baskı yapacaklarını duyurdu.

Netanyahu hükümetinin faşist ve aşırı sağcı bakanları Itamar Ben-Gvir ile Bezalel Smotrich, konferansta yaptıkları konuşmada Filistinlilerin Gazze'den "gönüllü" olarak göç ettirilmeleri gerektiğini belirtti ve "teröristler" için de idam yasağı talep etti.

Tedbir kararının önemi: Mücadele kazandırır

UAD'nin İsrail'e ihtiyati tedbir kararı uygulayarak gereğinin yapıldığı konusunda bir ay içerisinde rapor gönderilmesi talebi son derece önemli. Mahkeme, ikisi davaya taraf ülkelerin atadığı yargıçlar olmak üzere toplam 17 yargıçtan oluşuyor ve karar 15'e karşı iki oyla (biri İsrail'in atadığı yargıç) kabul edildi.

Mahkeme, Gazze'de yaşananların bir soykırım olup olmadığına yönelik davayı böylece kabul etmiş ve bunu araştıracağını açıklamış oldu. Ancak bu davanın sonuçlanması iki yılı bulabilir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi eski yargıcı Rıza Türmen'in belirttiği gibi, Mahkeme soykırım kararı vermekte çok ihtiyatlı davranıyor. Örneğin Bosna'da bir soykırım yaşandığına hükmetmemiş, sadece Srebreniça'da soykırım yaşandığı yönünde bir karar almıştı. Tabi, Bosna'daki tek bir yerleşim merkezinde Sırp birlikleri tarafından yapılan katliam ile Gazze'de yaşananlar arasında da ciddi benzerlikler bulunuyor.

Her şeye rağmen, Birleşmiş Milletler'in en üst mahkemesinin soykırımın yaşanabileceği konusunda güçlü kanıtlar olduğunu belirterek İsrail'in Gazze'de soykırımı önlemek için gücü dâhilindeki bütün önlemleri alması gerektiğine hükmetmesi tarihi bir karar.

Bu kararın birkaç somut sonucu var. Öncelikle karar, İsrail'e silah ve ekonomik destek sağlayan Batılı birçok devlet için de soykırım suçuna dâhil oldukları yönünde karar verilmesine olanak sağlıyor. Bu devletler, kendi bölgesel emperyalist çıkarları ile BM çatısı altında yine kendi küresel emperyalist çıkarları etrafında kurulan uluslararası düzenin korunması arasında büyük bir çelişki yaşıyorlar.

İkincisi, İsrail'in kuruluşundan beri kendisine yönelik her eleştiriyi antisemitizm olarak nitelemesi artık geçerliliğini kaybetmiş durumda. Roni Margulies, 2023'ün Nisan ayında yazdığı bir yazıda bu konuya değinirken 2016 yılında Uluslararası Holokost Anma Birliği'nin yaptığı ve birçok Batı ülkesinde de kabul gören antisemitizm tanımının, İsrail

Devleti'nin varlığının ırkçı bir girişim olduğunu iddia etmeyi de içerdiğini anlatıyordu. Britanya İşçi Partisi eski lideri Jeremy Corbyn tam da bu tanım nedeniyle partisinden atılmıştı. Birçok yazar, düşünür, akademisyen bu tanım üzerinden antisemit olmakla etiketleniyor ve çeşitli yaptırımlara uğruyordu. Ama artık bunu iddia etmek mümkün değil. Ya da İsraili aşırı sağcıların yaptığı gibi tüm BM kurumlarını antisemit olmakla suçlamak gerekir ki bu kurumlar 1948'de İsrail'in varlığını duyuran ve onaylayan, her daim İsrail devletinin yanında duran kurumlardır.

Mahkeme kararı, kitle mücadelesine moral ve daha fazla meşruiyet katmış oldu. Almanya ve Fransa gibi birçok ülke Filistin eylemlerini antisemit olduğu gerekçesiyle yasaklıyor veya sınırlandırıyordu. Artık bunu iddia etmek mümkün olmayacak. Artık büyük kalabalıklar sokağa UAD kararının uygulanması talebiyle indiğinde engellenmesi çok daha zor.

Aynı şekilde ABD'de birçok üniversitede Filistin eylemleri yapıldığı için rektörlerin antisemitizmle suçlandığı ve görevden alındıkları veya istifa etmek zorunda kaldıkları gibi durumların yaşanması da çok daha zor.

UAD kararının Filistin lehine çıkmasının ana sebebi üç aydır hemen her hafta sokağa inen milyonlardır. Ortadoğu'da da Batı ülkelerinde de ve hatta Türkiye'de bile Filistin için eylem düzenlemek oldukça güç. Ortadoğu ve Türkiye'de otoriter iktidarlar eylemlerin hızla radikalleşmesinden ve kendi iktidarlarını sarsmasından endişe ediyor. Batı'da ise eylemlerin kendi emperyal çıkarlarını zedelemesinden endişe duyuluyor. Buna rağmen sokaklara inen milyonlarca kişi bütün dünyanın gözü önünde işlenen katliamların durdurulmasını talep ederken devletleri köşeye sıkıştırma-ya devam ediyor.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinde aynı devletlerin Rusya'yı soykırımla ve savaş suçu işlemekle suçlaması ama İsrail konusunda sessiz kalması çelişki yaratıyordu. Büyük kalabalıkların küresel düzenin kurumlarına olan güveninin sarsılması da daha büyük bir hegemonya krizini tetikliyordu. Bu nedenle, İsrail'in umursamazlığı BM kurumlarını ve UAD'yi İsrail'e daha fazla destek veremeyecek durumda bıraktı.

Şimdi hareketin eli daha da güçlü ve daha büyük kalabalıkların toplanması UAD kararlarının uygulanması konusunda küresel bir baskı yaratabilecek tek güç.

Bölgesel askeri gerilim

UAD kararının hemen ardından, başını İran'ın çektiği ve kendine 'Direniş Eksen'i' adını veren silahlı gruplar İsrail'e ve ABD üslerine yönelik saldırılar gerçekleştirdi.

Yemen'deki Husiler, Aden Körfezi'nde Britanya'nın petrol tankerini vurdu. Buna karşılık olarak Yemen'in ana petrol terminalinin bulunduğu Ras İsa limanı, ABD ile Britanya tarafından vuruldu.

'Direniş Ekseninin' Irak'taki silahlı grupları, İsrail'in Hayfa körfezindeki Zevelun donanma tesisine insansız hava aracıyla saldırı düzenledi.

İsrail ordusu da Lübnan'a karşı, kuzey cephesinde şehir muharebesi ve gerçek mühimmatla savaş eğitimi hazırlıklarını artırdığını duyurdu.

Bu gelişmelerin sonunda da Ürdün'deki bir ABD üssüne düzenlenen insansız hava aracı saldırısında üç askerin öldüğü duyuruldu. 7 Ekim'den bu yana bölgedeki birçok ABD askeri üssüne saldırı gerçekleşmiş olsa da ilk kez bir saldırıda ABD askerleri öldürülmüş oldu. İsrail bu saldırının ardından Suriye'de Şam'ın güneyindeki bazı hedefleri vurduğunu açıkladı.

Gazze'de savaşın sürmesi bölgesel bir savaş ihtimalini yükseltiyor. Bu nedenle, Özgür Filistin ve ateşkes için sokağa çıkan milyonlarca kişi hem ırkçılığa hem de savaşa karşı ses çıkarmaya devam etmelidir.

ALMANYA'DA BÜYÜK MÜCADELE: AFD'Yİ DURDUR! NAZİLER DEFOLUN!

AfD'li politikacılar, neo-Nazi alt örgütü temsilcileri ve iş dünyası zenginlerinin gözden uzak bir yerde yaptıkları gizli toplantı ifşa olunca, Almanya'da milyonlarca insan sokaklara döküldü. Antifaşistler, güçlenen AfD'nin gerçek yüzünü teşhir ediyor.

Araştırmacı gazetecilerin sitesi Corretiv'in muhabiri, neo-Nazilerin toplandığı gözlerden uzak yerdeki otele gizli kimlikle yerleşti. Aktardığına göre, "Tersine göç" denilen politika üzerine konuşuldu ve anlaşıldı, iş insanlarından bağış istendi. Ayrıca bağış verenlerin isimleri de duyuruldu.

Titiz ve delillendirilmiş bir gazetecilik çalışmasıyla ortaya çıkan hadise Almanya'yı ayağa kaldırdı.

Almanya'da başta Doğusu olmak üzere çeşitli eyaletlerinde ırkçı AfD ikinci büyük parti haline geldi. Bu parti, göçmenleri Almanya'dan kovmayı hedefliyor. Üstelik bu hedef Almanya'da doğmuş, dolayısıyla vatandaş olanlar arasında "asimile olmamış" diye tabir edilen kişilerin gönderilmesini de içeriyor.

Bu haberi duyan antifaşistler ise 1933'de Nazilerin iktidara gelişine atıf yapıp "Bir daha asla" diyerek, bir kez daha tekrarlanması için harekete geçti.

Protestolar, örgütleyenlerin beklediğinin çok çok üstünde katılımcıyla gerçekleşti: İlk hafta ülke çapında yapılan protestolara katılanların sayısı 1 milyon 300 kişiydi. Üç hafta boyunca, her hafta sonu ülke çapında birçok şehirde protesto dalgası devam etti. Sadece Batı değil Doğu'da yüzbinlerce insan da neo-Nazizme ve AfD'ye hayır dedi.

Sosyal demokratların liderliğindeki koalisyon hükümetinin ilk tepkisi, göstericileri anayasayı korudukları için tebrik etmek oldu. Oysa "Faşizme karşı birleş" sloganıyla mücadeleye atılanlar, anayasayı korumaktan çok daha fazlasını istiyor: AfD'yi püskürtmek, hatta ezmek.

Naziler 1933'de seçimle işbaşına gelmiş ve fakat yıllara uzanan faşist örgütlenme-kampanya-saldırıları döngüsünün karşısında birleşik bir kitle mücadelesini bulamamıştı.

Fakat kapitalizmin kriziyle birlikte, Avrupa ekonomisinin kalbinde yeniden taban buluyorlar. Nazi rejimini yaşamış olan ülkede bir soykırım yapıldığı kabul edilmişti. Anayasa'ya göre Hitler kitaplarını çoğaltmak ve dağıtmak yasak. Fakat aşırı sağın devlet için bir tehdit olarak kabul edilmesine rağmen neo-Naziler 1980'lerin başından itibaren açıkça var olabildi. NSU gibi yer altı grupları kurup sayısız cinayet ve saldırı örgütlediler, Türkiye göçmenlerinin bulunduğu binaları yaktılar.

AfD ise yasal planda kalıp, kendisini saygın bir merkez partisi olarak sunmak istiyor: Sağ ve sol merkez hükümetlerinin yüksek enflasyon, artan geçim maliyeti, yoksullaşma sorununu çözemediğini söyleyen orta sınıfın reaksiyoner tepkisini toplayarak yelkenini dolduruyor.

Marksist teorisyen Leon Troçki, Almanya'da faşizmin yükselişinin önlenabilir olduğunu vurgular. İşçilerin birleşik mücadelesi, bir kitle hareketi olan faşizmi püskürtebilir. Böylece alt orta sınıfları ve işsizleri saflarına kazanarak hegemonya kurabilirler.

Şimdiki bu kararlı mücadeleler –zaten güçlü bir antifaşist hareketin olduğu ülkede– tarihsel deneyimin anlaşıldığını ve buna karşı konulduğunu gösteriyor.

LENİN'DEN ÖĞRENMEYE DEVAM ETMEK

ŞENOL KARAKAŞ

Yüz sene önce ölmüş bir kişiliğin fikirlerinin bugün bir anlamı var mı? Hele ki bu kişiliğin ismi, 20. yüzyılda koca bir dönemde hüküm sürmüş diktatörlüklerle özdeşleştirilmişse.

Söz konusu Lenin olduğunda, onun devrimci fikirlerinden öğrenmek, bugünü anlamak için, Lenin'in sık sık Marx'a başvurduğu gibi Lenin'e başvurmak kaçınılmaz oluyor. Bunun nedenini anlamak için Rosa Luxemburg'un 1906'da yayınladığı, Rusya'da 1905'te patlayan işçi isyanını analiz eden *Kitle Grevleri, Politik Parti ve Sendikalar* broşüründe parmak bastığı noktaya dönmeliyiz:

"Sınıf duygusu ve sınıf bilinci sanki ilk kez bir elektrik şokuyla uyanmış gibiydi... Milyonlardan oluşan işçi sınıfı kitleleri, aniden ve çok net bir şekilde, on yıllardır kapitalizmin zincirleri içinde sabırla katlanmak zorunda kaldıkları toplumsal ve ekonomik varoluşun aslında ne kadar dayanılmaz olduğunu anlamışlardı... Böylece bu zincirler kendiliğinden sarsılmaya başladı."

İşte Lenin, tüm çağdaşları arasında, kapitalizmin yarattığı acılar içinde çırpınan işçi sınıfının çok özel bir yeteneği olduğuna, milyonlarca işçinin sabırla katlandığı düşünüldüğü toplumsal ve ekonomik cendereye karşı elektrik şokuyla uyanmış gibi tepki verebileceğini söyleyen en önemli devrimci liderdi. Bu yüzden de tüm yaşamını bu sıçrayışa yardımcı olmaya ve bu sıçrayış anında hareketin kapitalizmi alaşağı edeceği bir örgütsel şekillenmeye sahip olması için adadı.

Elbette Lenin sadece bir yoğunlaşma ve adanmayla anlaşılamaz. Çünkü bu keskin kavrayış, kapitalizmin Marksist analizine bağlı olarak ulaşılan keskin bir kriz teorisine bağlı. Engels, Komünist Manifesto'da şöyle özetliyor bu durumu:

"...büyük ölçekli sanayinin gelişiminin, ilk olarak şimdiye dek duyulmamış ölçüde sermaye ve üretici güçler yarattığı ve kısa bir süre içinde bu üretici güçleri sınırsız bir ölçüde artıracak araçların mevcut olduğu zaman; ikinci olarak büyük halk kitleleri giderek proleter olurken ve durumları, burjuvanın servetinin artmasına ters oranlı biçimde sefaletle sürüklenip dayanılmaz hale gelirken, bu üretici güçlerin birkaç burjuvanın elinde toplandığı zaman; üçüncü olarak bu, kolaylıkla artırılacak güçlü üretici güçler, her an toplumsal düzende son derece şiddet içeren karışıklıklarla tahrik edecek biçimde özel mülkiyete ve burjuvaziye sığmayacak denli büyüdüğü zaman,

özel mülkiyetin yok oluşu sadece mümkün olmakla kalmaz, kesinlikle gerekli hale de gelir.

Kapitalizm, krize meyilli bir üretim tarzı ve bu kriz dönemlerine işçi sınıfı ve yoksulların tepki göstermesi kaçınılmazdır. Lenin'in, bu tepkinin "olağan mücadele sınırları" içinde kalmasını bekleyenler ve ezilenlerin kızgınlığını parlamenter yollarla çözmeyi düşünenlerden temel farkı, krizleri kapitalizmin sınırları içinde kalarak aşmanın mümkün olmadığını düşünmesiydi. Bu, kapitalizmin sonuçlarına karşı mücadelenin sürekli olarak kapitalizmin bizzat kendisine karşı mücadeleden neden ayrılmayacağını gösteren bir perspektifti. Şu anda sabrediyor görünse de ilk bulduğu fırsatta harekete geçecek kitlelerin eyleminin nihai hedefine ulaşması için bu devrimci perspektifle anlaşmış ve kitle hareketlerinin kopmaz parçası olan öncü işçilerin, mücadelelerin aktivistlerinin yıllar içinde inşa edilen ısrarlı çabasının örgütsel biçimine ihtiyaç vardır.

Lenin'e yönelik itibar katli girişimleri

Lenin'e yönelik ısrarlı bir kara çalma var. Burjuvaziyi mazur gösterenler tarafından gerçekleştirilen bu kara çalmanın çok önemli olduğunu ve bunun "hatırı sayılır miktarda kişisel karakter katli içer"diğini söyleyen -geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz- büyük devrimci Marksist John Moulyneux, asıl suçlamanın, Leninizmin neredeyse kaçınılmaz biçimde Stalinizme yol açması ve bu sürekliliğin temel unsurunu da Leninist Parti'nin oluşturması yönünde

olduğunu söylüyordu.

Bu, Türkiye'de de sosyalist solun Lenin'den kaçınmak için arkasına sığındığı asli gerekçe oldu. Daha önce de yazdığım gibi, 1990'ların başında, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de sosyalist sol, sosyalizmin sorunlarını tartışmaya başladı. Bu kaçınılmazdı, zira sosyalizm duvarın altında kalmıştı. Duvarın altından çıkış için akla gelen ilk formül ise çoğulculuk olmuştu. Çoğulculuk tartışması giderek demokrasiye, demokrasi de sosyalist demokrasi tartışmasına büründü. Sosyalist demokrasi tartışmalarıyla Doğu Bloku rejimlerinin yıkılışını açıklamaya çalışmak, iki yanlış aynı anda yapmaya neden oldu. Yanlışlardan birisi, 1960'ların sonu ve 1970'ler, hatta 1980'ler boyunca mücadele eden örgütlü sol güçlerin örgütlenme modelinin, Leninist parti anlayışının bir ürünü olarak kavranması, böyle kodlanması ve bu örgütlerin ezici çoğunluğunun sahip olduğu monolitik yapıdan Bolşevik Partisi'nin örgütlenme anlayışının sorumlu tutulmuş olmasıydı. İkincisi ise Doğu Bloku rejimlerinin tek parti diktatörlüğü yerine çoğulcu bir sosyalizmi tercih etselerdi, çökmekten kurtulma şansı taşıdıklarının düşünülmesiydi. Bu, aynı zamanda, çöken rejimlerin şu ya da bu derecede Leninist partilerin diktatörlüğü altında hareket eden şu ya da bu derecede sosyalist toplumlar olduğunu da kabul etmek anlamına geliyordu.

Devrime uyarlanmanın önemi

Oysa II. Dünya Savaşı sonrası sol, Leninizm'in sadece adını sahiplenen ama Sta-

linist bürokrasinin Rusya'daki egemenliğini savunan garip durum içindeydi.

Doğu Bloku rejimlerinin kapitalist karakterini anlayamayan, bu rejimlerin, Lenin'in ve 1917'de iktidarı ezilenlerin ellerinde toparlayan işçi devriminin politik mirasını imha ederek yükseldiğini kavrayamayan solun, sosyalizmi savunmak niyetiyle kapitalizmin daha donuk bir türünü savunması karmaşık süreçler yarattı.

Ama bu kargaşanın sorumlusu elbette Lenin değildi. Kendi bürokratik örgütlenme anlayışlarına ya da bürokratik devlet kapitalisti rejimlerin savunusuna gerekçe yaratmak için Lenin'i çarpıtanlarla bu çarpıtmayı Lenin'in gerçekte savunduğu fikirlerin ve inşa etmeye çalıştığı devrimci kitleler örgütlenmenin yerine ikame etmeyi tercih edenlerin yaptıkları basitçe, hepimizin, işçi sınıfının, öncü işçilerin her gün yeniden devrime uyarlanmasını engellemek oluyor.

Lenin, devrime uyarlanmanın en önemli politik ve örgütsel hamle olduğunu düşünüyordu. Bu uyarlanma süreci bütünüyle demokratik ilişkileri esas alıyordu.

Tarihin gördüğü en demokratik örgüt, açık arayla Lenin dönemindeki Bolşevik Partisi'dir. Devrime uyarlanmanın, demokratik ve merkeziyetçi süreçleri aynı anda işletmek dışında bir yolu yoktur.

2024 yılı içinde Sosyalist İşçi'de sık sık Lenin'in fikirlerinin güncel önemini işlemeye devam edeceğiz.

VERİLERLE İŞSİZLİK SORUNU

Türkiye'yi yönetenler ekonominin dünyada en gelişmişler arasında yer aldığını söylüyor. Peki en gelişmiş ekonomiler arasında işsizlik sorunu açısından neredeyiz?

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'ne (OECD) üye 38 ülke arasında Türkiye, en yüksek dördüncü işsizlik oranının görüldüğü ülke oldu.

OECD'de yer alan toplam 33.3 milyon işsiz, yüzde 9.3'ünün Türkiye'de bulunduğu belirlendi.

Kabaca söylersek, en gelişmişler içindeki her 10 işsizden biri Türkiye'de hayat mücadelesi veriyor.

OECD ülkeleri arasında Türkiye kapitalizmi, işsizlikte zirveyi zorlarken istihdam oranında ise sonuncu sırada yer aldı.

İki verinin gösterdiği:

■ İşsizler basit bir istatistik verisi değil; milyonlarca insanı kapsar.

■ Türkiye kapitalistleri yeterli istihdam yaratmıyor. Çünkü geçerli olan yaygın emek sömürüsü, az sayıda işçiye çok iş yaptırmaktan ibaret. İş güvenliğinin tanınmamasıyla birlikte işsizlik sorununun tercih edilmesi, ücretlerin düşük, çalışma saatlerininse uzun olmasına yol açıyor.

ADANA'DA PROTESTO: 'TAŞERONA HAYIR!'

Belediye şirketlerinde ve kamuda çalışan taşeron işçiler, Ankara ve İstanbul'dan sonra Adana'da da eylem yaptı.

Abidin Dino Parkı'nda toplanan eylemciler, "Kamuda kölelik istemiyoruz", "Devlet taşeron çalıştırmaz", "Kadro hakkımız, söke söke alırız" sloganlarını attı.

Eylemde konuşan farklı işkolarındaki işçiler şu vurguları yaptı.

TABİB gönüllüsü Yılmaz Şengül: "'İş kanunu işçiler lehine yeniden düzenlenmeli, sendikal örgütlülüğün önündeki engeller kaldırılmalı, Anayasa'nın 128'inci maddesi gereğince belediyelerde güvenlik, mimarlık, mühendislik, zabıtalık gibi alanlarla memur işi yapan tüm işçiler memur kadrosunda istihdam edilmelidir. İşten çıkarılmalarda kod mağduriyeti giderilmeli, keyfi işten çıkarmalara

İşçiler çocuklarıyla birlikte eylemde- Ocak 2024

karşı caydırıcılık olmalıdır."

Aile Sağlık Merkezi (ASM) çalışanları: "ASM grup elemanları her kadro geldiğinde kapsam dışı bırakıldı. Oysa biz ne devlete ne de ASM'lere yük değiliz aksine yüzü omuzlayanlarız. ASM'lerde kurum içinde sizlerle

ilgilenen tıbbi sekreter, ATT, ebe hemşire ve temizlik personelleri kadrosuz. Asgari ücret ve daha da altında maaşlarla iki dudak arasında çalışıyor."

Karayolları taşeron işçileri: "Kışın ayazında kar kürer, yazın sıcakta asfalt döker, yolların

bakım onarımı, menfez temizliği ve trafiğin kontrolünü sağlarız. Yollarda can kurtaran kahramanlar olarak ilan edilen bizler için iş güvencesi istiyoruz... Her seçim öncesi kadro sözü verilip dışarda bırakılan bizler, artık ayrımsız kadro istiyoruz."

ÖZAK TEKSTİL İŞÇİLERİ İSTANBUL'DA

İki ay önce kendi tercih ettikleri sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Hemen direnişe başladılar. İşe geri dönme ve patronun sendikayı tanıması talebiyle başlatılan bu eylem de vasa saldırılarla karşılaştı.

Urfa'da büyük bir fabrika olan Özak Tekstil'de işten çıkarmalara karşı başlatılan fiili grev, işe devam eden işçilerin de desteğini kazandı. Bunun üzerine patron, dışarıdan başka işçiler bularak grevi kırmak istedi. Grev kırıcıların fabrikaya girmesini engellemek için kapıyı tutan direnişteki işçiler, polis ve jandarmanın şiddetli saldırısına maruz kaldı.

AKP'li milletvekilleri ve yöneticiler Özak patronu Ahmet Akbalık'ın doğrudan yanında yer aldı. İl müftüsü, işçileri grevden vazgeçirmeye çalıştı. Patronun tercih ettiği sendika Öz İplik-İş zorla içlerine sokulmaya çalışıldı.

İşçilerin yasalarca tanınan haklı taleplerini karşılamayı reddeden Özak Global Holding, fabrikayı kapattı.

Bunun üzerine direnişteki Özak Tekstil işçileri İstanbul'a geldi ve holdingin merkez binası önünde protestoya başladı.

İşçiler, herkesi işçi ve sendika düşmanlığına karşı mücadelelerine destek olmaya çağırıyor.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

ARJANTİN İŞÇİLERİ YOL GÖSTERİYOR

Merkezi siyasete karşı, tepki olarak aşırı sağın zafer kazandığı bir ülkede egemen sınıfın blokları arasından sıyrılıp geçen bir işçi muhalefeti çok şeyi değiştirebilir.

Geçtiğimiz günlerde Arjantin'de aşırı sağcı başkan Javier Milei'nin iktidarında geçen üç aydan sonra yapılan genel grev hayatı felç etti.

Ülkenin en büyük sendikası Genel İş Konfederasyonu'nun çağrısıyla yapılan genel grev 12 saat sürdü.

Yüzlerce uçuş, nakliye ve havayolu işçilerinin greve çıkması nedeniyle ertelendi. Öğretmenlerin iş bırakması sonucu okullar kapandı. Sağlık çalışanları ve birçok sektördeki işçiler greve destek verdi.

En büyük protesto eylemi, başkent Buenos Aires'teki kongre binası önünde meydana geldi.

Sendikaların yanı sıra emekliler, feministler, LGBTİ+ aktivistler, sanatçılar, iklim aktivistleri gibi aşırı sağcı Milei'ye karşı olan geniş kesimler bu eylemde birleşti.

Bu, Milei'ye karşı yükseltelen ilk protesto değildi.

Kasım 2023'te başkanlık koltuğuna oturur oturmaz ayrıntılı kararname yayınladı. Bunlar grev yasaklarını, demokratik örgütlenmeler üzerinde siyasi ve ekonomik baskıyı, protesto eylemlerine katılanların fişlenmesi ve cezai yaptırıma maruz bırakılması gibi hak ve özgürlüklere bir dizi saldırıyı içeriyordu.

Seçildikten 10 gün sonra Kongre binası önünde toplanan binden fazla kişi otoriterliği dayatan Milei'yi protesto etmiş ve bu eylemde bir genel grev çağrısı yapılmıştı. İki ay sonra gerçekleşen genel grev, Milei'nin ekonomik saldırı paketlerine bir tepki olarak geldi.

Grev yasağı girişimine grev yaparak meydan okuyan işçiler, aşırı sağcı yönetimin dayattığı kamu bütçesinde ücretleri ve sosyal alanları radikal şekilde kısma, özelleştirme paketine hayır dedi.

Arjantin kapitalizmi uzun süredir ekonomik bunalımdan çıkamıyor. Yüksek faizler, ülkenin para birimi pesonun değer kaybının önüne geçemediği gibi yüksek enflasyon da bunalımcı şekilde sürdü.

Azılı bir sağcı olan Milei, bu durumdan Peronistleri sorumlu gösterdi ve tepki oylarıyla işbaşına geldi. Fakat yönetimiyle durum daha da kötüleşti.

Yıllık enflasyon Kasım ayında yüzde 12,8'den, Aralık'ta yüzde 25,5'e yükseldi ve böylece yıllık enflasyon değeri yüzde 211,4 ile son otuz yılın en yüksek seviyesine ulaştı. Peso, dolar karşısında yüzde 50'den fazla değer kaybetti.

Arjantin 20 yıl boyunca askerler tarafından yönetilen, korkunç katliamların yapıldığı bir devlet. Aynı zamanda IMF programını uygulayan hükümetlerin yarattığı yıkımı yaşamış, büyük sosyal hareketlerin de geliştiği bir ülke.

Merkezi siyasete hâkim olan popülist ve milliyetçi Peronist geleneğin krizi karşısında aşırı sağcı Milei, işçileşme tehdidi altında olan orta sınıflardan oy desteği bularak zafere ulaştı.

Böyle bir durumda Peronist düzen partileri, aşırı sağcı yönetime karşı etkili bir muhalefet yürütemez. Asıl muhalefet, olması gerektiği gibi aşağıdan geliyor ki Arjantin'de ve dünyadaki aşırı sağcılığı, otoriter yönetimleri ancak işçilerin başını çektiği bir sosyal muhalefet püskürtebilir.

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ: İTALYAN FAŞİSTLERİ TOLKIEN’I NASIL SAHİPLENMEMEYE ÇALIŞIYOR?

SIMON BASKETTER

Nasıl oldu da farklı ırkların ortak bir düşmana karşı bir araya gelmesini anlatan bir hikâyenin alışılmadık kahramanı Frodo Baggins, faşistlerin poster çocuğu haline gelebildi?

İtalyan Kültür Bakanlığı, J. R. R. Tolkien’in 50.nci ölüm yıldönümü vesilesiyle bir sergi düzenledi. Serginin 15 Kasım 2023’teki açılışını bizzat faşist başbakan Giorgia Meloni yaptı. Meloni bir gençlik eylemcisiyken o ve arkadaşları, Frodo gibi takma isimler kullanıyor, hobbit gibi giyinecek okulları ziyaret ediyorlardı. “Boromir’in borusunun sesiyle” toplanıp Yüzüklerin Efendisi temalı faşist üye kazanma sohbetleri yapıyorlardı. Meloni, “Bence Tolkien muhafazakarların neye inandığını bizden daha iyi anlatabilirdi” diyor; “Yüzüklerin Efendisi’ni fanteziden çok, kutusal bir metin olarak görüyorum.”

Bu bir parça utanç verici, sağcı bir kostümlü canlandırmadan ibaretmiş gibi gözükebilir. Ama bu sözler İtalyan aşırı sağının şiddete eğilimli unsurları için ciddi anlamda, satır arasına gizlenmiş ve herkes tarafından değil, sadece belirli terimlerin ne anlama geldiğini bilenler için özel bir anlamı olan ifadeler içeriyor. Tolkien’in kırsal evreni, huzurlu orman krallıklarını fabrikalarda çalışan siyah ve vahşi ork sürülerine karşı koruyan erdemli beyaz iyi insanlarla doludur. Dolayısıyla pek çok gerici için güvenli bir bölgedir. Ancak İtalya’da Frodo Baggins’in maceraları ciddi bir mesele.

İtalyan faşistleri 1970’lerde yeniden örgütlenmeye çalıştıklarında, temel iddiaları Nazi dehşetinin sorumlusu olan babanızın kuşağındaki faşistler gibi olmadıklarıydı. Daha basit dönemlere özlem duyan dedenizin dedesinin faşistleriydiler. Yüzüklerin Efendisi İtalyancaya ilk olarak 1971’de tercüme edildi. Kitaba önsözünde sağcı Elémire Zolla, “Yüzüklerin Efendisi modern dünyanın tümüyle reddi olarak görülmesi gereken daimî bir felsefeyi temsil eder” diye yazmıştı. Genç faşistler kendilerini, kral olmak için doğmuş ama malını mülkünü kaybetmiş Aragorn

gibi gördüler; kendilerine saygı duyan bir halk üzerinde aristokratça hüküm sürmek kaderlerinde yazılıydı. Başka faşistlerse kendilerini dışarıdaki güçlerin tehdit ettiği saf, kahraman hobbitler olarak gördüler.

Faşist gençlik lideri Generoso Simeone’nun sözleriyle onlar “efsanevi Orta Dünya’nın sakinleriydi; ejderhalarla, orklarla ve diğer yaratıklarla uğraşıyorlardı.” Böylece Kamp Hobbit festivalini başlattılar. Bu festivalde Yüzük Kardeşliği müzik grubu marşları haline gelen “Yarın Bizimdir” şarkısının da dahil olduğu şarkılar çaldı, bu şarkı Cabaret müzikalinde çalınan ürkütücü Hitler Gençliği şarkısına gönderme yapıyordu; bu şarkı geçmişte de bugün de her çalındığında Nazi selamlarıyla dinleniyor. Aynı zamanda adını Rohan’ın prensesinden alan Éowyn isimli bir kadın dergisi yayınladılar.

Nazilerle bağlantılı bir İtalyan felsefeci olan Julius Evola’nın hayranlarıydılar. Ona göre ilerleme ve eşitlik zehirli yanılısamlardı, onların yerine güçlü olanın yıkıntıların üzerinde ayağa kalktığı şiddete dayalı bir ırksal hiyerarşi konulmalıydı. Evola, “Şimdiden sallanmakta olanın, dünün dünyasına ait olanın yıkılmasına katkıda bulunmak, onu destekleyerek varlığını suni bir şekilde sürdürmesini sağlamaktan daha iyi olabilir” diyordu. 1970’lerde Kamp Hobbit’e katılanlar, sokak çatışmalarına da katılıyor, devlet desteğiyle tren istasyonlarını bombalıyor ve ülkeyi topyekûn bir krizin içine sokmaya çalışıyorlardı. 1000’den fazla insan öldürüldü. Bu “üçüncü yol” arayışı –ne komünizm ne kapitalizm, bunların yerine Shire (Yüzüklerin Efendisi’nde hobbitlerin yaşadığı bölge -çn)- sonuçta faşistlerin seçimlerde kısıtlı bir oy almalarına neden oldu. Bu yüzden kapitalizme

olan karşıtlıklarından vazgeçtiler, terörizmi azalttılar ve Hristiyanlığı yeniden benimsediler.

Bu eski sirkeye yeni şişe bulma süreci Avrupa aşırı sağının pek çok yapısında işledi. Bazıları ise o yoldan gitmek istemedi ve şimdi CasaPound adını kullanan gruplara katıldı; CasaPound ismini faşist şair Ezra Pound’dan alıyordu. Meloni’nin İtalya’nın Kardeşleri partisi “Tanrı, Anavatan, Aile” sloganıyla kuruldu. Ancak faşistler kaypaktır. Piyasaları ve AB’yi yatıştırmakla geçen bir yılda, aynı zamanda kendi kökenlerine göz kırpan retoriklerini sürdürdüler. Yani bu sergi Meloni’nin köklerinin hatırlatılmasına hizmet ediyor.

“Tolkien’in güç yüzükleri olarak adlandırdığı düşmanı yok edin” çağrılarında küresel finansal seçkinler kastediliyor. Tolkien’in ırklarının “özgünlük değeri” olduğunu söylemek, korunması gereken kültür ve kimliklere

işaret ediyor. Daha sonra –hobbitler, Elfler ve cüceler gibi– İtalyanların da eşsiz olduğu belirtilerek, onların kimliklerini tehdit eden ötekiler karşısında korunmaları gerektiği anlatılıyor veya İtalya, Yüzüklerin Efendisi dünyasında, bir zamanlar büyük bir insan ulusu olan ama ahlaksızlık yüzünden yıkılan Númenor’a benzetiliyor. Bunların hiçbirinin nedeni başka referans noktalarının yokluğu değil, özellikle bunlara atfı yapılıyor.

Tolkien numarası, gelenekselcileri kendi yanına çekmenin bir aracı. Tüm komediye rağmen, Orta Dünya’nın yeniden canlandırılması bir sergiden ibaret değil; tıpkı Mussolini’nin doğum günü partisi veya bir karakola asılan Duce’nin resmi gibi bir eylem.

Socialist Worker’dan çeviren: Onur Devrim

VİCDAN MAHKEMESİ KURULUYOR

Güney Afrika'da Filistin'le dayanışma gösterisi

İsrail'in soykırım girişimine son verilmesi için, Güney Afrika'nın başlattığı girişimin bir parçası ve devamcısı olarak, İsrail'in saldırılarını vicdanlarımızda yargılamak üzere elbirliğiyle bir Vicdan Mahkemesi girişimi başlatıyoruz.

Gazze'de bebek ölümleri, Gazze'de kadınların ve yaşlıların öldürülmesi, Gazze'de ekolojik bir yıkımın ve tüm canlı yaşamının nefes almasının engellenmesi, yıkılan binalar, yok edilen tarihi doku, mimari eserler, canavarca saldırılan sanat, kadim kültürel zenginlik, yok sayılan hukuk, siyaset, yapılan işkenceler, öldürülen gazeteciler, uluslararası gözlemciler, imha edilen hastaneler, hastane enkazları altında can veren doktorlar,

hemşireler, sağlık çalışanları, vurulan ambulanslar, gençlerin sığınıklardan başını çıkartmasına izin vermeden aralıksız bombardımanlar, suyun kullanımının ve denize ulaşımın engellenmesi, şiirin, şarkıların, edebiyatın kökünün kazınmaya çalışılması, Filistin halkının kadim varlığına dair bütün belgelerin, bilgilerin, tapu sicillerinin, nüfus kayıtlarının ve bölge hafızasının tümüyle silinmesi... bu liste çok uzun. Tamamlanması imkânsız olsa da belgelenmesi bir zorunluluk. Çünkü yok edilmeye çalışılan, Filistin tarihi ve sosyal ilişkilerinin bütünü. İşte Vicdan Mahkemesi'nde, tek kelimeyle dünyanın gözünün içine baka baka gerçekleştirilen katliamın tüm boyutlarıyla ortaya serilmesini sağlamaya çalışacağız.

Vicdan Mahkemesi'ni hep birlikte, sanatçılarla, gençlerle, göçmenlerle, Filistinlilerle, mimarlarla, gazetecilerle, banş aktivistleriyle, iklim aktivistleriyle, yazarlarla, mühendislerle, hukukçularla, akademisyenlerle, hemşirelerle, doktorlarla, sağlık çalışanlarıyla, işçilerle, ev kadınlarıyla, tv oyuncularıyla, tarihçilerle, öğretmenlerle el ele inşa edeceğiz.

Simgesel mahkememizde Güney Afrika'nın açtığı yoldan ilerleyerek bir araya getireceğimiz klasörler, el birliğiyle derlediğimiz belgeleri içerecek ve biz bu çalışmanın İsrail'in savaş ve soykırım suçundan yargılanması sürecinin gerçek bir kilometre taşı olmasını sağlayacağız.

Vicdan Mahkemesi'nin bir hedefi de Türkiye'yi de tıpkı Güney Afrika gibi İsrail'i uluslararası alanda teşhir edecek, yargılayacak süreçlerin aktif bir girişimcisi olmaya çağırmaaktır.

Gönüllü olmak için bu siteyi ziyaret edin:

filistineozgurluk.org

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikliğini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirliliği enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

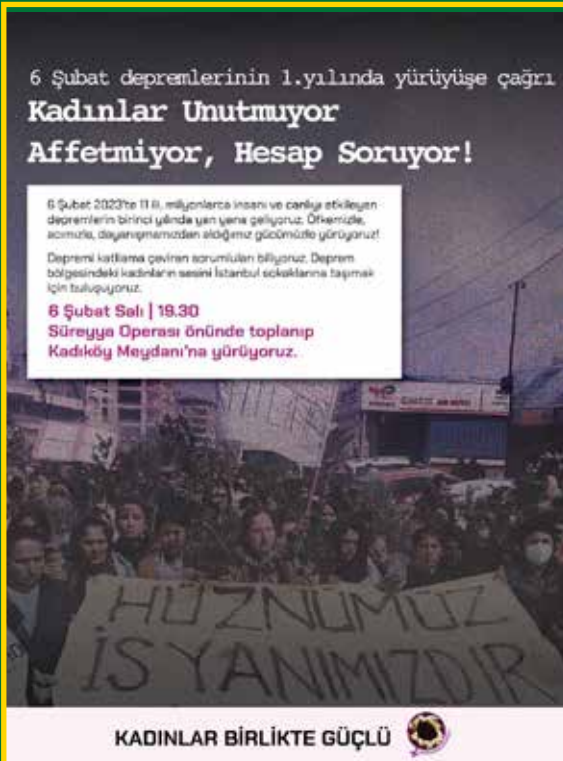
DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

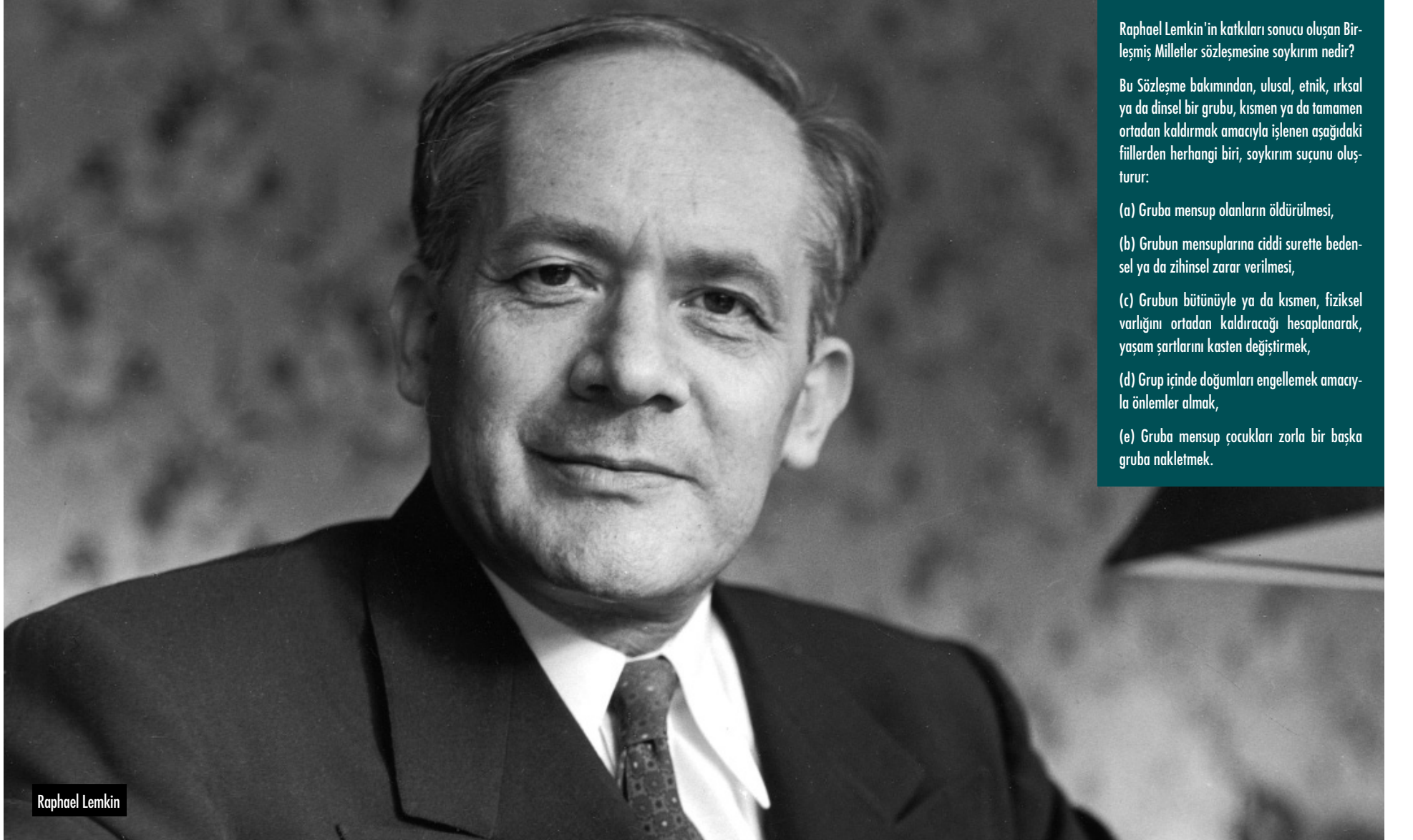
► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

KADINLAR BİRLİKTE GÜÇLÜ

PORTRELER: RAPHAEL LEMKIN

Raphael Lemkin'in katkıları sonucu oluşan Birleşmiş Milletler sözleşmesine soykırım nedir?

Bu Sözleşme bakımından, ulusal, etnik, ırksal ya da dinsel bir grubu, kısmen ya da tamamen ortadan kaldırmak amacıyla işlenen aşağıdaki fiillerden herhangi biri, soykırım suçunu oluşturur:

- (a) Gruba mensup olanların öldürülmesi,
- (b) Grubun mensuplarına ciddi surette bedensel ya da zihinsel zarar verilmesi,
- (c) Grubun bütünüyle ya da kısmen, fiziksel varlığını ortadan kaldıracağı hesaplanarak, yaşam şartlarını kasten değiştirmek,
- (d) Grup içinde doğumları engellemek amacıyla önlemler almak,
- (e) Gruba mensup çocukları zorla bir başka gruba nakletmek.

CAN IRMAK ÖZİNANIR

Raphael Lemkin, 1900 yılında bugünkü Belarus'a bağlı bir köyde Polonyalı Yahudi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Lemkin'in babası bir çiftçiydi, annesiye ressam, dilbilimci ve felsefe öğrencisi olan entelektüel bir kadındı. Lemkin ve iki kardeşi evde anneleri tarafından eğitildi. Annesinin etkisiyle Lemkin, tarih ve felsefeyle yakından ilgilenmeye başladı. Henüz küçük bir çocukken büyük tarihsel olaylar ile ilgili sorular sormaya başlamıştı.

Tarihsel olaylar kısa bir süre sonra Lemkin ailesini de bulacaktı. I. Dünya Savaşı sırasında köyleri Rus ve Alman birlikleri arasındaki savaşın gerçekleştiği alandaydı ve evleri savaş yüzünden yıkıldı. Kitaplarını ve değerli eşyalarını ormana gömen aile, bir süre ormanda saklanmaya devam etti. Ormanda saklandıkları süre içinde Lemkin'in kardeşi Samuel zatürre ve yetersiz beslenme sebebiyle öldü.

Polonya'da bir yerel okuldan mezun olduktan sonra Lemkin, Lviv'de bir üniversitede dilbilim okudu. Dokuz dilde akıcı konuşabilen ve on dört dili okuyabilen Lemkin, çeşitli çeviriler yapmaya başladı. Lemkin'in hayatını değiştiren bir başka olay ise Berlin'deki bir davayı öğrenmesiyle başladı. 1921 yılında Soğomon Tehirliyan'ın Ermeni halkına dönük katliamın temel sorumlularından Talat Paşa'yı öldürmesiyle ilgili dava Lemkin'in ilgisini çekti. Lemkin'e göre yüz binlerce öldürmüş bir kişiyi değil de onu öldüreni

suçlamak anlamsızdı. Talat Paşa'nın neden suçları nedeniyle Almanya'da yargılanmadığını anlayamıyordu.

Almanya'da felsefe, Lviv'de hukuk okuduktan sonra Varşova'da savcılık yapan Lemkin, bu adalet arayışının peşini hiç bırakmadı. 1933'te Milletler Cemiyeti'nin Madrid'deki Uluslararası Ceza Hukuku konferansına katılarak "Barbarlık Suçu" hakkında bir sunum yaptı.

II. Dünya Savaşı sırasında Varşova'da olan Lemkin, 1939'da bu şehri terk etti. Nazilerin eline geçmekten son anda kurtuldu ve Litvanya üzerinden İsveç'e ulaştı. Nazilerin uygulamalarını takip etti ve yorumlamaya çalıştı. 1941'de ABD'ye giriş izni aldı.

Kendisi Holocaust'tan kurtulmuştu ama tam 49 yakını Yahudilere dönük soykırım sırasında kaybetti. ABD'de akademik yaşamına hukuk fakültelerinde devam etti ve 1944 yılında basılan bir kitapta ilk defa "soykırım" sözcüğünü kullandı. 1915 Ermen soykırımını teorize etmeye çalışırken "barbarlık" gibi tanımlarla başlayan adalet arayışı, Nazilerin Yahudileri katletmesiyle birlikte "soykırım" hâlini aldı ve Lemkin bundan sonra bu terimin mucidi olarak anıldı. Agos gazetesinin aktardığına göre Lemkin, 1949 yılında verdiği bir röportajda şöyle diyordu:

"Soykırımla ilgilenmeye, Ermenilere olanlardan sonra başladım. Daha sonra Ermeniler Versay Konferansı'nda büyük

haksızlığa uğramışlardı, çünkü canileri soykırım suçlusu olarak cezalandırılmamışlardı. Bir avukat olarak, bir suçun kurbanlarca değil, bir mahkeme tarafından hukuk zemininde cezalandırılması gerektiğini düşünüyordum."

Lemkin, soykırım terimini aynı zamanda 1932-1933 yıllarında Ukrayna ve Kuban bölgesinde Sovyetler Birliği tarafından uygulanan kıtlık politikasını tanımlamak için de kullandı. Lemkin, dünya literatürüne daha önce tanımlanmamış bir kitlesel cinayet mekanizmasını tanımlayan bir kavram kattı. Lemkin tarafından hazırlanan "Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi", 1948 Aralık ayında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından kabul edildi ve 1951 yılında yürürlüğe kondu.

Lemkin, hayatı boyunca ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı enternasyonalist ve kararlı bir mücadele yürüttü. Soykırım gibi suçların ulusal bağlamlar içinde kalmasına karşı çıkan bir hukukçu oldu. On kere Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilen Lemkin, 1959 yılında ABD'nin New York şehrinde yoksulluk içinde yaşarken kalp krizinden hayatını kaybetti.

Lemkin, bir Marksist veya sosyalist değildi ama adalet duygusu onu dünyanın en büyük suçunu tanımlamaya ve bunun için kararlı bir mücadeleye yönlendirmişti. Bugün İsrail devleti soykırımla yargılanıyor, bunun mimarlarından biri olan Lemkin'in adalet arayışı sürüyor.